U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **Ing. R. B.**, zastoupen Mgr. Viktorem Klímou, advokátem se sídlem Melantrichova 477/20, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, za účasti osob zúčastněných na řízení: 1) VV Servis REAL spol. s r. o., se sídlem Vrážská 73/10, Praha 5, 2) L. M., a 3) K. M., 4) L. B., 5) V. H., a 6) T. H., o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2009, čj. 183439/2009/KUSK, sp. zn. SZ 139067/2009/KUSK REG/MP, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26. 10. 2012, čj. 11 A 3/2011 - 87,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se žalobou ze dne 22. 11. 2010 u městského soudu domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2009. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně (Městský úřad Černošice) byla umístěna stavba rodinného domu společnosti VV Servis – REAL, spol. s r. o. [dále jen „stavebník“ nebo „osoba zúčastněná na řízení 1)“] na pozemku sousedícím s pozemky žalobce a ostatních osob zúčastněných na řízení. Mezitím vydal správní orgán I. stupně k žádosti stavebníka rozhodnutí ze dne 22. 8. 2012, jímž zamítl jeho žádost o prodloužení platnosti rozhodnutí o umístění stavby. Na to reagoval žalobce podáním ze dne 1. 10. 2012, kterým městskému soudu písemně sdělil, že s ohledem na toto rozhodnutí správního orgánu I. stupně považuje řízení kromě rozhodnutí o náhradě nákladů za bezpředmětné. Toto sdělení vyhodnotil městský soud dle obsahu jako zpětvzetí žaloby a z tohoto důvodu řízení o žalobě zastavil podle § 47 písm. a) s. ř. s. Současně uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady řízení skládající se z nákladů na právní zastoupení žalobce a z části zaplaceného soudního poplatku, který žalobci nemohl být soudem vrácen (§ 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích).

[2] Usnesení městského soudu o zastavení řízení napadl žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), c) a e) s. ř. s., především z důvodu

neexistence podmínek řízení, jejichž nedostatek je neodstranitelný a pro který měla být žaloba odmítnuta. Neodstranitelnost podmínek řízení spatřuje stěžovatel v tom, že účinky rozhodnutí, jež žalobce napadá, zanikly, a to podle § 93 zákona č. 183/2006 Sb. uplynutím lhůty dvou let od právní moci územního rozhodnutí, a dále v důsledku vydání pozdějšího rozhodnutí, kterým nebyla prodloužena platnost napadeného rozhodnutí. Tyto skutečnosti měly dle stěžovatele procesně vyústit k odmítnutí návrhu žalobce podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., nikoliv k zastavení řízení.

[3] Stěžovatel dále uvádí, že napadené usnesení městského soudu bylo pro něj překvapivé; o návrhu, kterým žalobce vzal svojí žalobu zpět, stěžovatel nevěděl a neměl možnost se k věci vyjádřit, zejména k tvrzenému uspokojení žalobce ve věci. Tvrzení, že svým jednáním žalobce uspokojil, přitom zásadně popírá. Nevedl žádné řízení o uspokojení žalobce cestou přezkumného řízení, nevydal žádné rozhodnutí, kterým by napadené rozhodnutí změnil nebo zrušil, nepostupoval ani způsobem dle § 62 a násl. s. ř. s. Podkladem pro vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterým nebyla prodloužena platnost územního rozhodnutí, byla pouze změna územního plánu obce Černošice (opatření obecné povahy č. 6/2010 účinné od 2. 11. 2010), nikoliv nezákonnost předchozího rozhodnutí o umístění stavby. Stěžovatel na závěr shrnuje, že napadená rozhodnutí neexistují a neexistuje ani předmět napadený správní žalobou, čímž odpadl i důvod řízení před městským soudem.

[4] Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil usnesení městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[5] Žalobce ve svém vyjádření ze dne 30. 11. 2012 polemizuje s názorem stěžovatele, podle něhož měla být žaloba odmítnuta pro neodstranitelný nedostatek podmínek řízení. Nesouhlasí ani s tvrzením, že k uspokojení žalobce nedošlo jednáním stěžovatele. K tomu žalobce uvádí, že jeho záměrem bylo zrušení či změna nezákonných rozhodnutí, zejména rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 15. 6. 2009. Tohoto záměru bylo následně dosaženo tím, že správní orgán I. stupně nevyhověl žádosti stavebníka a neprodloužil mu platnost napadeného územního rozhodnutí. Tím po faktické stránce k uspokojení žalobce beze sporu došlo. Žalobce přitom připomíná, že nenese odpovědnost za interní vztahy a postupy mezi nadřízeným a podřízeným správním orgánem. Konečně, žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti zdejší soud v podstatě žádá o vyslovení závazného právního názoru v otázce řádného doručování rozhodnutí o odvolání proti územnímu rozhodnutí odvolateli ve správním řízení, neboť se domnívá, že stěžovatel postupoval nezákonně, pokud mu takové rozhodnutí doručoval pouze vyvěšením na úřední desce.

[6] Osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

[7] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti, a to jak z pohledu objektivní přípustnosti, tak z pohledu přípustnosti subjektivní. Stěžovatel napadl usnesení městského soudu v plném rozsahu. Dle § 102 s. ř. s. je kasační stížnost opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Kasační stížnost je přípustná proti každému takovému rozhodnutí, není-li dále stanoveno jinak. Podmínky objektivní přípustnosti kasační stížnosti jsou

splněny, neboť kasační stížnost proti rozhodnutí o zastavení řízení je přípustná [§ 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.].

[8] Jinak je tomu, pokud jde o přípustnost subjektivní. Zde soud zcela odkazuje na své nedávné usnesení ze dne 19. 12. 2012, čj. 1 Ans 17/2012 – 33, v procesně obdobné věci, v němž se této otázce podrobně věnoval. Z tohoto usnesení vyplývá, že ke splnění podmínek subjektivní přípustnosti nepostačuje pouze skutečnost, že kasační stížnost podá osoba, která byla v předchozím řízení před krajským soudem účastníkem řízení (tj. nejčastěji zpravidla buď žalobce, nebo žalovaný). Kasační stížnost může podat jen ten účastník řízení před krajským soudem, kterému nebylo rozhodnutím krajského soudu plně vyhověno, popřípadě kterému byla tímto rozhodnutím způsobena jiná určitá újma na jeho právech. Není-li kasační stížnost subjektivně přípustná, soud ji odmítne podle § 46 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 120 s. ř. s. Tak je tomu i v případě kasační stížnosti žalovaného podané proti usnesení krajského soudu o zastavení řízení o žalobě z důvodu jejího zpětvzetí; taková kasační stížnost nesplňuje podmínku subjektivní přípustnosti opravného prostředku, ledaže žalovaný prokáže vznik újmy na svých právech. Při tomto posuzování však nelze brát v úvahu subjektivní přesvědčení účastníka řízení, ale jen objektivní skutečnost, že rozhodnutím soudu mu byla způsobena určitá, třeba i nepříliš významná újma, kterou lze odstranit zrušením nebo změnou napadeného rozhodnutí. Povinnost nahradit náklady řízení coby případná újma je sama o sobě pro posouzení subjektivní přípustnosti kasační stížnosti zcela irelevantní.

[9] Uvedené závěry zcela dopadají i na nyní posuzovanou věc. V daném případě jsou podmínky subjektivní přípustnosti splněny jen zčásti (tj. kasační stížnost podal žalovaný). Veškerá argumentace stěžovatele v kasační stížnosti však dále směřuje k tomu, aby městský soud řízení ukončil jiným procesním rozhodnutím, nikoliv aby v řízení pokračoval a žalobu meritorně projednal. Jak v případě zastavení řízení, tak v případě odmítnutí žaloby se řízení končí procesním rozhodnutím, aniž by předmět řízení byl meritorně projednán a vyřešen autoritativním soudním výrokem.

[10] Stěžovatel v kasační stížnosti, obdobně jako ve věci sp. zn. čj. 1 Ans 17/2012, cit. v bodě [8] shora, žádným způsobem nezpochybňuje skutečnost, že žaloba nebyla věcně projednána, na žádném místě kasační stížnosti ani netvrdí, že by mu zastavením řízení vznikla jakákoliv újma. Takovou újmu nelze dovodit ani hypoteticky, neboť v případě zastavení řízení jde z pohledu žalovaného zpravidla o situaci, kdy je dosaženo takového vyřešení věci, které se nijak nedotkne výsledku správního řízení, případně jiného postupu správního orgánu ve správním řízení. V takovém případě nemůže dojít k porušení práv stěžovatele (správního orgánu), neboť zpětvzetí návrhu je objektivně předvídatelný procesní postup žalobce (stejně jako samotné podání žaloby) a procesní důsledky obdobné důsledkům zpětvzetí (tj. ukončení řízení, aniž by bylo správní rozhodnutí změněno či zrušeno) sleduje správní orgán logicky i v řízení před krajským soudem.

[11] Ve skutečnosti je tak pozice stěžovatele v případě zastavení řízení objektivně nahlíženo prakticky stejná, jako kdyby byla žaloba odmítnuta (takto měl dle stěžovatele městský soud správně postupovat). Stěžovatel není oprávněn napadat výrok o zastavení řízení opravným prostředkem. Soud proto odmítl kasační stížnost směřující proti výroku I. usnesení městského soudu na základě § 46 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 120 s. ř. s.

[12] Vzhledem k tomu, že kasační stížnost stěžovatele proti výroku o zastavení řízení je nepřípustná, musel soud odmítnout kasační stížnost i v části týkající se nákladů řízení o žalobě, a to v souladu s § 104 odst. 2 ve spojení s § 46 odst. 1 písm. d) aplikovaným na základě § 120 s. ř. s. Kasační stížnost proti výroku o náhradě nákladů řízení je totiž nepřípustná nejen tehdy, pokud směřuje výlučně proti nákladovému výroku, ale též tehdy, když sice směřuje proti hlavnímu výroku, na němž je nákladový výrok závislý, avšak kasační stížnost proti tomuto hlavnímu výroku (zde výroku o zastavení řízení) je nepřípustná (podrobně viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 1. 6. 2010, čj. 7 Afs 1/2007 – 64, bod 31, č. 2116/2010 Sb. NSS).

[13] Soud pro úplnost uvádí, že se s ohledem na nepřípustnost kasační stížnosti nemohl zabývat žádostí žalobce, aby se závazně vyjádřil k otázce řádného doručování rozhodnutí o odvolání proti územnímu rozhodnutí.

[14] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. Byl-li návrh odmítnut, nemá žádný z účastníků nárok na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. ledna 2013

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu